Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 13. julija 2017 *

„Predhodno odločanje – Prodaja potrošniškega blaga in z njim povezane garancije – Direktiva 1999/44/ES – Člen 5(1) – Obdobje odgovornosti prodajalca – Zastaralni rok – Člen 7(1), drugi pododstavek – Rabljeno blago – Dogovor o omejitvi odgovornosti prodajalca“

V zadevi C-133/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo cour d'appel de Mons (pritožbeno sodišče v Monsu, Belgija) z odločbo z dne 22. februarja 2016, ki je na Sodišče prispela 4. marca 2016, v postopku

Christian Ferenschild

proti

JPC Motor SA,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, M. Berger (poročevalka), sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in F. Biltgen, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za C. Ferenschilda P.-E. Partsch, odvetnik,

– za belgijsko vlado J. Van Holm, J.-C. Halleux in M. Jacobs, agenti,

– za avstrijsko vlado C. Pesendorfer, agentka,

– za Evropsko komisijo najprej G. Goddin in D. Roussanov, agenta, nato G. Goddin in C. Valero, agentki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 6. aprila 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 5(1) in člena 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 4, str. 223).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Christianom Ferenschildom in družbo JPC Motor SA, ki se nanaša zlasti na odškodnino za škodo, ki je nastala zaradi domnevne neskladnosti avtomobila, ki ga je kupil pri tej družbi.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodni izjavi 7 Direktive 1999/44 je navedeno:

„ker mora biti blago predvsem v skladu s pogodbo; ker se lahko načelo skladnosti s pogodbo šteje za skupni element različnih nacionalnih pravnih tradicij; ker v nekaterih nacionalnih pravnih tradicijah potrošniku ni mogoče zagotoviti minimalne ravni varstva zgolj s sklicevanjem na to načelo; ker so v okviru teh pravnih tradicij lahko koristne zlasti nacionalne določbe za zagotavljanje varstva potrošnikov v primerih, kadar se stranki nista dogovorili o nobeni posebni pogodbeni klavzuli ali kadar sta predvideli klavzule ali sklenili dogovore, ki posredno ali neposredno odpravljajo ali omejujejo pravice potrošnikov, in ker v primeru, če te pravice izvirajo iz te direktive, takšne klavzule ali dogovori niso zavezujoče za potrošnika“.

4 V uvodni izjavi 16 te direktive je navedeno:

„ker rabljenega blaga zaradi njegove narave na splošno ni mogoče zamenjati; ker zato potrošnik običajno nima pravice do zamenjave tega blaga; ker lahko države članice za tako blago strankam omogočijo, da se dogovorijo za krajše obdobje odgovornosti“.

5 V uvodni izjavi 17 navedene direktive je navedeno:

„ker je smotrno omejiti rok, v katerem je prodajalec odgovoren za vsako neskladnost s pogodbo, ki obstaja ob dobavi blaga; ker lahko države članice predvidijo rok, v katerem lahko potrošniki uveljavljajo njihove pravice, če se tak rok ne izteče pred iztekom dveh let od dobave blaga; ker če po nacionalni zakonodaji rok ne začne teči ob dobavi blaga, skupno trajanje roka, določeno z nacionalnim pravom, ne sme biti krajše od dveh let od trenutka dobave“.

6 V uvodni izjavi 24 Direktive 1999/44 je navedeno:

„ker lahko države članice na področju, ki ga ureja ta direktiva, sprejmejo ali ohranijo strožje določbe, da se zagotovi višja raven varstva potrošnikov“.

7 Člen 1 te direktive, naslovljen „Področje uporabe in opredelitve pojmov“, v odstavku 1 določa:

„Namen te direktive je približevanje zakonov in drugih predpisov držav članic o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij, da bi se zagotovila enotna minimalna raven varstva potrošnikov v okviru notranjega trga.“

8 Člen 3 navedene direktive, naslovljen „Pravice potrošnika“, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Prodajalec je odgovoren potrošniku za vsako neskladnost s pogodbo, ki obstaja v času dobave blaga.

2. V primeru neskladnosti ima potrošnik pravico zahtevati neodplačno vzpostavitev skladnosti blaga s pogodbo, in sicer popravilo ali zamenjavo v skladu z odstavkom 3, ali zahtevati znižanje kupnine ali odstop od pogodbe glede tega blaga v skladu z odstavkoma 5 in 6.“

9 Člen 5 iste direktive, naslovljen „Roki“, v odstavku 1 določa:

„Prodajalec je odgovoren po členu 3, če se neskladnost pokaže v dveh letih od dobave blaga. Če za pravice iz člena 3(2) po nacionalni zakonodaji velja zastaralni rok, se ta ne izteče pred iztekom dveh let od dobave blaga.“

10 Člen 7 Direktive 1999/44, naslovljen „Zavezujoča narava določb“, v odstavku 1 določa:

„Pogodbene klavzule ali dogovori, sklenjeni s prodajalcem pred njegovo seznanitvijo z neskladnostjo, ki posredno ali neposredno odpravljajo ali omejujejo pravice, ki jih zagotavlja ta direktiva, po nacionalnem pravu niso zavezujoče za potrošnika.

Države članice lahko predvidijo, da se v primeru rabljenega blaga prodajalec in potrošnik dogovorita o pogodbenih klavzulah ali skleneta dogovore, ki določajo krajše obdobje odgovornosti prodajalca, kakor je določen v členu 5(1). Tako obdobje pa ne more biti krajše od enega leta.“

11 Člen 8 te direktive, naslovljen „Nacionalno pravo in minimalno varstvo“, določa:

„1. Pravice, ki izhajajo iz te direktive, se izvršujejo brez poseganja v druge pravice, ki jih lahko potrošnik uveljavlja po nacionalnih predpisih o pogodbeni ali nepogodbeni odgovornosti.

2. Države članice lahko na področju, ki ga ureja ta direktiva, sprejmejo ali ohranijo strožje določbe, ki so združljive s Pogodbo, da zagotovijo višjo raven varstva potrošnikov.“

Belgijsko pravo

12 Direktiva 1999/44 je bila v belgijsko pravo, in sicer v civilni zakonik, prenesena z loi du 1er septembre 2004 relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation (zakon z dne 1. septembra 2004 o varstvu potrošnikov pri prodaji potrošniškega blaga) (*Moniteur belge* z dne 21. septembra 2004, str. 68384), ki je začel veljati 1. januarja 2005.

13 Člen 1649c civilnega zakonika določa:

„1. Prodajalec v razmerju do potrošnika odgovarja za vsako neskladnost, ki obstaja ob dobavi blaga in se pokaže v dveh letih od dobave.

[…]

Z odstopanjem od prvega pododstavka se lahko v primeru rabljenega blaga prodajalec in potrošnik dogovorita za rok, krajši od dveh let, vendar ta rok ne sme biti krajši od enega leta.

[…]

3. Tožba potrošnika zastara v enem letu od dneva, ko je ugotovil neskladnost, vendar se ta rok ne more izteči pred iztekom dveletnega roka, določenega v [odstavku 1].

[…]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

14 C. Ferenschild, nizozemski državljan s stalnim prebivališčem v Belgiji, je 21. septembra 2010 od družbe JPC Motor kupil rabljen avtomobil za znesek 14.000 EUR.

15 Direction pour l’immatriculation des véhicules (direktorat za registracijo vozil, Belgija) je 22. septembra 2010 registracijo tega vozila zavrnil, ker je bilo vozilo v Schengenskem informacijskem sistemu prijavljeno kot ukradeno. Poleg tega je bila ugotovljena neskladnost tega vozila.

16 Zavarovatelj, pri katerem je C. Ferenschild sklenil dogovor o zavarovanju stroškov postopka, je 7. oktobra 2010 o tej neskladnosti obvestil družbo JPC Motor. Ta zavarovatelj je izpostavil odgovornost prodajalca, ker je zadevno vozilo imelo skrito funkcionalno napako, in ga pozval, naj vozilo vzame nazaj in povrne kupnino, s pridržkom morebitnih stroškov ali izgub, nastalih v obdobju med datumom prodaje in prihodnjim datumom razveljavitve te prodaje.

17 Po ukrepih, ki jih je sprejela družba JPC Motor, se je izkazalo, da so bili v resnici ukradeni dokumenti vozila, in ne vozilo samo, da bi se „zakrinkalo“ podobno vozilo goljufivega izvora v Italiji. Vozilo, ki ga je C. Ferenschild kupil, je bilo 7. januarja 2011 veljavno registrirano pri direktoratu za registracijo vozil.

18 Svetovalec C. Ferenschilda je 21. oktobra 2011 pozval družbo JPC Motor, naj njegovi stranki plača odškodnino zaradi neskladnosti zadevnega vozila.

19 Ker je družba JPC Motor izpodbijala odškodninski zahtevek, pri čemer se je sklicevala na prepozno vložen zahtevek, je C. Ferenschild 12. marca 2012 vložil tožbo zoper to družbo pri tribunal de commerce de Mons (gospodarsko sodišče v Monsu, Belgija), da bi prejel odškodnino za škodo, ki jo je utrpel zaradi neskladnosti zadevnega vozila. Zahteval je povračilo stroškov, povezanih z najemom nadomestnega vozila, in administrativnih stroškov ter znižanje kupnine zaradi zmanjšane vrednosti pridobljenega vozila, skupaj z zamudnimi obrestmi in obrestmi od stroškov postopka od 7. oktobra 2010.

20 Tribunal de commerce de Mons (gospodarsko sodišče v Monsu) je s sodbo z dne 9. januarja 2014 zahtevek C. Ferenschilda zavrnilo.

21 C. Ferenschild je 3. aprila 2014 pri cour d’appel de Mons (pritožbeno sodišče v Monsu, Belgija) vložil pritožbo zoper to sodbo.

22 Cour d’appel de Mons (pritožbeno sodišče v Monsu) je 8. junija 2015 presodilo, da je prodano vozilo neskladno v smislu člena 1649a in naslednjih civilnega zakonika, vendar je bila ta neskladnost z njegovo registracijo očitno odpravljena. Vendar je bil odrejen ponoven začetek razprave, da bi lahko stranki predložili predloge zlasti v zvezi z zastaranjem tožbe.

23 V zvezi z zastaranjem tožbe v postopku v glavni stvari predložitveno sodišče navaja, prvič, da je treba razlikovati med „garancijskim rokom“ in „zastaralnim rokom“.

24 V zvezi s tem po eni strani pojasnjuje, da garancijski rok, ki je določen v členu 1649c(1) civilnega zakonika, traja 2 leti od dobave blaga. V skladu s tretjim pododstavkom tega člena je lahko ta rok ob skupnem dogovoru pogodbenih strank skrajšan na najmanj eno leto za rabljeno blago. V obravnavanem primeru naj bi stranki v postopku v glavni stvari izkoristili to možnost skrajšanja garancijskega roka na eno leto.

25 Po drugi strani zastaralni rok, ki je določen v členu 1649c(3) civilnega zakonika, traja eno leto od dneva, ko je potrošnik ugotovil neskladnost, pri čemer se ta rok ne more izteči pred iztekom dveletnega roka, določenega v odstavku 1 tega člena.

26 Drugič, predložitveno sodišče ugotavlja, da je bila v obravnavanem primeru tožba vložena 12. marca 2012, to je več kot leto po dobavi zadevnega vozila 21. septembra 2010 in po ugotovitvi neskladnosti tega vozila 22. septembra 2010.

27 V teh okoliščinah naj bi se postavilo vprašanje razlage člena 1649c(3) civilnega zakonika o zastaralnem roku v položaju, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je bil garancijski rok na podlagi skupnega dogovora skrajšan na eno leto. To sodišče se natančneje sprašuje, ali je treba v takem položaju enoletni zastaralni rok iz te določbe podaljšati do izteka dveletnega garancijskega roka, ki je določen v odstavku 1 tega člena.

28 V zvezi s tem družba JPC Motor med drugim navaja, da glede na *ratio legis* člena 1649c(3) civilnega zakonika, ki želi preprečiti, da bi tožba potrošnika zastarala pred iztekom garancijskega roka, podaljšanja zastaralnega roka do izteka dveletnega roka ni mogoče utemeljiti, če je bil garancijski rok veljavno skrajšan na eno leto. V takem položaju bi morali to določbo razlagati tako, da se zastaralni rok za vložitev tožbe, ki jo lahko vloži potrošnik, lahko izteče pred koncem dveletnega roka, ki teče od dobave rabljenega blaga.

29 C. Ferenschild predvsem zatrjuje, da Direktiva 1999/44, natančneje njen člen 5(1) in člen 7(1), drugi pododstavek, državam članicam ne dopušča, da za potrošnikovo tožbo glede prodaje rabljenega blaga določijo zastaralni rok, krajši od dveh let od dobave tega blaga.

30 Po navedbah predložitvenega sodišča bi se, ker bi se člen 1649c(3) civilnega zakonika lahko razlagal tako, da zastaralni rok za vložitev tožbe potrošnika poteče pred iztekom dveletnega roka od dobave rabljenega blaga, postavilo vprašanje združljivosti določb belgijskega prava z Direktivo 1999/44, zlasti s členom 5(1) in členom 7(1), drugi pododstavek, te direktive.

31 V teh okoliščinah je cour d'appel de Mons (pritožbeno sodišče v Monsu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba določbe člena 5(1) v povezavi s členom 7(1), drugi pododstavek, Direktive [1999/44] razlagati tako, da nasprotujejo določbi nacionalnega prava, razlagani tako, da se lahko v zvezi z rabljenim blagom zastaralni rok za vložitev tožbe potrošnika izteče pred koncem dveh let od dobave neskladnega blaga, če sta se prodajalec in potrošnik dogovorila za manj kot dveletni garancijski rok?“

Vprašanje za predhodno odločanje

32 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu želi izvedeti, ali je treba člena 5(1) in 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44 razlagati tako, da nasprotujeta pravilu države članice, ki dopušča, da je zastaralni rok za vložitev tožbe potrošnika krajši od dveh let od dobave blaga, kadar je ta država članica izkoristila možnost, ki izhaja iz druge od teh dveh določb te direktive, in kadar sta se prodajalec in potrošnik dogovorila za obdobje odgovornosti prodajalca, ki je krajše od dveh let, to je eno leto, za zadevno rabljeno blago.

33 Da bi se podal koristen odgovor predložitvenemu sodišču, je treba najprej spomniti, da člen 5 Direktive 1999/44, ki je naslovljen „Roki“, v odstavku 1 določa, da je treba razlikovati med dvema vrstama rokov, od katerih ima vsak poseben namen.

34 Po eni strani gre za rok iz člena 5(1), prvi stavek, te direktive, to je obdobje odgovornosti prodajalca, ki se nanaša na obdobje, v katerem pojav neskladnosti zadevnega blaga vzpostavi odgovornost prodajalca, ki je določena v členu 3 te direktive, in potrošniku daje pravice, ki jih ta zadnji člen določa v njegovo korist. To obdobje odgovornosti prodajalca načeloma traja dve leti od dobave blaga.

35 Po drugi strani je rok, na katerega se navezuje člen 5(1), drugi stavek, te direktive, zastaralni rok, ki ustreza obdobju, v katerem lahko potrošnik proti prodajalcu dejansko izvršuje svoje pravice, ki izhajajo iz obdobja odgovornosti prodajalca.

36 Drugič, kot je ugotovil generalni pravobranilec v točki 52 sklepnih predlogov, čeprav člen 5(1) Direktive 1999/44 določa vzpostavitev obdobja odgovornosti prodajalca, ki načeloma traja najmanj dve leti od dobave blaga, prepušča nacionalnim zakonodajam odločitev o uvedbi zastaralnega roka za vložitev tožbe potrošnika.

37 Vendar pa iz besedila člena 5(1), drugi stavek, v povezavi z njeno uvodno izjavo 17 izhaja, da se zastaralni rok, kadar je bil uveden v nacionalno pravo, ne sme izteči v dveh letih po dobavi zadevnega blaga, in to čeprav na podlagi tega nacionalnega prava ta rok ne začne teči na dan dobave tega blaga.

38 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je za zagotovitev enotne minimalne ravni varstva potrošnikov v okviru notranjega trga, Direktiva 1999/44 predvsem v skladu s členom 1(1) na podlagi člena 5(1) uvedla dva različna roka, in sicer obdobje odgovornosti prodajalca in zastaralni rok. Vsak od njiju traja načeloma obvezno najmanj dve leti od dobave zadevnega blaga.

39 Zavezujoča narava tega načelnega minimalnega trajanja je potrjena z besedilom člena 7(1), prvi pododstavek, te direktive v povezavi z njeno uvodno izjavo 7, ker se ji na podlagi te določbe stranke načeloma ne morejo izogniti s sporazumom in ker morajo države članice poskrbeti za njeno spoštovanje (glej v tem smislu sodbo z dne 4. junija 2015, Faber, C-497/13, EU:C:2015:357, točka 55).

40 Tretjič, kot je ugotovil generalni pravobranilec v točki 53 sklepnih predlogov, samo besedilo člena 5(1) Direktive 1999/44 omogoča sklepanje, da med trajanjem obdobja odgovornosti prodajalca in trajanjem morebitnega zastaralnega roka ni povezave. Člen 5(1), drugi stavek, te direktive se namreč ne sklicuje na prvi stavek te določbe. Tako ta določba, v nasprotju zlasti s trditvami belgijske vlade v pisnih stališčih, trajanja morebitnega zastaralnega roka ne pogojuje s trajanjem obdobja odgovornosti prodajalca.

41 Glede na prejšnje navedbe je treba ugotoviti, da je po eni strani zastaralni rok, ki traja najmanj dve leti od dobave blaga, pomemben dejavnik za zaščito potrošnikov, ki jo zagotavlja Direktiva 1999/44, in da po drugi strani trajanje tega roka ni odvisno od trajanja obdobja odgovornosti prodajalca.

42 Četrtič, upoštevati je treba, da člen 7(1), drugi pododstavek, navedene direktive, v skladu s katerim imajo države članice možnost določitve, da se lahko v primeru rabljenega blaga prodajalec in potrošnik glede odgovornosti prodajalca dogovorita za krajši rok, kot je določen v členu 5(1) iste direktive, ne da bi ta rok lahko bil krajši od enega leta, ne upravičuje drugačne razlage.

43 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da se člen 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44 ne nanaša na zastaralni rok, ampak izključno na obdobje odgovornosti prodajalca, kot je omenjeno v členu 5(1), prvi stavek, te direktive. Različne jezikovne različice navedene direktive, zlasti različice v španskem, angleškem, francoskem in italijanskem jeziku, se namreč sklicujejo na člen 7(1), drugi pododstavek, te direktive, na „odgovornost prodajalca“.

44 Poleg tega je besedilo člena 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44 v nemški jezikovni različici v tem pogledu še bolj eksplicitno. Medtem ko ta določba v prvem stavku določa možnost, da se za rabljeno blago omeji obdobje, v katerem je prodajalec odgovoren v skladu v členom 5(1) te direktive („der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen“), njen drugi stavek natančno navaja, da ta možnost zadeva obdobje odgovornosti prodajalca („diese kürzere Haftungsdauer“).

45 Poleg tega uvodna izjava 16 navedene direktive v delu, v katerem omenja, da lahko za rabljeno blago države članice strankam omogočijo, da se dogovorijo za krajše „obdobje odgovornosti“, potrjuje takšno razlago.

46 Drugič, treba je poudariti, da – kot je že bilo navedeno v točki 39 te sodbe – obdobje odgovornosti prodajalca, ki traja dve leti od dobave blaga, kot je določeno členu 5(1), prvi stavek, Direktive 1999/44, pomeni zavezujoč rok, ki ga pogodbene stranke načeloma ne morejo izključiti. Zato, kot je poudaril generalni pravobranilec v točkah 74 in 75 sklepnih predlogov, člen 7(1), drugi pododstavek, te direktive, ki državam članicam omogoča, da v primeru rabljenega blaga določijo, da se stranke lahko dogovorijo za krajše obdobje odgovornosti prodajalca, ki traja najmanj eno leto, pomeni določbo o izjemi, ki jo je treba razlagati ozko (glej po analogiji sodbo z dne 1. marca 2012, González Alonso, C-166/11, EU:C:2012:119, točka 26 in navedena sodna praksa).

47 Tako možnost držav članic, da v primeru rabljenega blaga določijo, da stranke lahko omejijo trajanje obdobja odgovornosti prodajalca na eno leto od dobave blaga, ne bi smela dovoliti državam članicam, da določijo tudi, da pogodbene stranke lahko omejijo trajanje zastaralnega roka, ki je določen v členu 5(1), drugi stavek, navedene direktive.

48 Nazadnje je treba spomniti, da države članice morajo spoštovati minimalno raven zaščite, ki jo določa Direktiva 1999/44. Tako lahko v skladu s členom 8(2) te direktive v povezavi z njeno uvodno izjavo 24 na področju, ki ga ureja ta direktiva, sicer sprejmejo ali ohranijo strožje določbe, da se zagotovi še višja raven varstva potrošnikov, vendar s tem ne smejo ogroziti garancij, ki jih je predvidel zakonodajalec Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 17. aprila 2008, Quelle, C-404/06, EU:C:2008:231, točka 36).

49 Vendar pa bi nacionalno pravilo – kot je to v postopku v glavni stvari, ki bi dovolilo, da omejitev obdobja odgovornosti prodajalca na eno leto pomeni skrajšanje zastaralnega roka v korist potrošnika – pripeljalo do nižje ravni zaščite potrošnika in ogrozilo garancije, ki jih ima v skladu z Direktivo 1999/44. Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 93 sklepnih predlogov, potrošnik namreč ne bi imel na voljo nobenih pravnih sredstev niti pred iztekom dveh let po dobavi blaga, ki je trajanje, ki mu je vendarle zagotovljeno v skladu z besedilom člena 5(1), drugi stavek, te direktive.

50 Glede na navedeno je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 5(1) in člen 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44 razlagati tako, da nasprotujeta pravilu države članice, ki dopušča, da je zastaralni rok za vložitev tožbe potrošnika krajši od dveh let od dobave blaga, kadar je navedena država članica izkoristila možnost, ki izhaja iz druge od teh določb te direktive, in kadar sta se prodajalec in potrošnik dogovorila za obdobje odgovornosti prodajalca, ki je krajše od dveh let, to je eno leto, za zadevno rabljeno blago.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 5(1) in člen 7(1), drugi pododstavek, Direktive 1999/44/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. maja 1999 o nekaterih vidikih prodaje potrošniškega blaga in z njim povezanih garancij je treba razlagati tako, da nasprotujeta pravilu nacionalnega prava, ki dopušča, da je zastaralni rok za vložitev tožbe potrošnika krajši od dveh let od dobave blaga, kadar je navedena država članica izkoristila možnost, ki izhaja iz druge od določb te direktive, in kadar sta se prodajalec in potrošnik dogovorila za obdobje odgovornosti prodajalca, ki je krajše od dveh let, to je eno leto, za zadevno rabljeno blago.

Podpisi